

Publicerad 2009-08-15 03:19 av Vinnie

Regn

Regn. Regn mot rutorna.

Som om världen blickat in i mig och blivit min spegelbild. Mot plåttaken, mot asfalten. Regn mot de stolta träden i Slottsparken, regn som släppt taget om stålgrå trasor i skyn.

Jag går utan att tänka efter en andra gång. Nickar jag ens, visar jag ens att jag förstår, att jag inser innebörden av det hon berättat? Ljudlöst reser jag mig upp efter att av ren vana ha rätat till det blåa överkastet för att sen ta de få stegen – två långa om jag är stressad, tre annars – mot den av band-planscher täckta dörren. Jag känner inte ens hur kletigt handtaget har blivit efter gårdagens festande, någon måste ha spillt ut en drink, rom och cola, över hela väggen och sedan ner över golvet så att strumporna nästan fastnar i sörjan. Jag tänker inte ens på att vända mig om för att se på henne en sista gång, tänker inte alls, för händerna gör jobbet själva. De tillhör inte mig, de tillhör skalet jag svävar ovanför. De knyter skorna, glider in i rocken, knäpper omsorgsfullt knapparna och stänger ytterdörren lika behärskat.

Regn överallt. Yllocken är tjock, lika tjock som dimman i mitt huvud, men inte alls tillräckligt för att hålla min kropp torr. Om möjligt blir tyget ännu svartare i skyfallet.

Som silvernålar är det, fast inte lika vassa, för det kan inte ens skära genom de torra, skrumpna höstlöven som lyckats klänga sig fast vid grenarna ända in i november. Nej, det är inte ett sånt regn, inte bitskt och ettrigt som pissmyror. Bara tungt, egentligen som glaskulor snarare än nålar. Ögonen rullar runt i sina hålor när jag låter blicken svepa över det grå diset. Parken är tom men på avstånd hörs porlandet av en bäck och en skatas hånfulla skratt. Så ljudet av mina skor förstås, och av gruset som skrapar mot asfalten.

November. Borde inte löven ha fallit? Jag förstår inte varför några få av dem fortfarande klamrar sig fast. Förstår de inte att de har förlorat? Inser de inte att de bara är trasiga kopior av sin forna grönska? Grenarna stöter bort dem av en anledning.

Som hon stötte bort mig. Men jag stannade inte kvar på hennes rum för att försöka vända hennes svek till min fördel. Vad skulle det tjäna till? Det skulle bara... Skatan kraxar igen, hackigt och skränigt som en repad skiva i CD-spelaren. Ilsket knyter jag nävarna. Det irriterar mig att fågeln bryter tystnaden som jag så gärna vill ha för att kunna reda ut tankarna, för att kunna knyta upp knutarna i mitt huvud. Varför är det alltid någon som stör? Alltid på olika sätt förvisso, men de finns alltid där, de som gör allt för att irritera och slå sönder. Slå sönder. Jag vill slå sönder honom, krossa honom som ett rått jävla ägg för vad han tog från mig.

Eller kanske inte, tänker jag. Hon gick till honom frivilligt.

Snart hemma, bara raksträckan på femtio meter kvar, sen under tunneln och så genvägen över den blöta ängen. Kanske borde jag följa vägen istället, så slipper jag åtminstone bli blöt om fötterna? Blöt om fötterna. Mina egna tankar hånar mig. Vad spelar det för roll om jag blir blöt om fötterna? Hon finns ändå inte kvar. Med ens medveten om att jag så lätt skulle kunna förlåta och ta tillbaka henne, visa ”jag älskar dig” i hennes hår, stannar jag tvärt upp mitt i ett steg. Hon skulle gråta, som vanligt, och ja, sen skulle jag och hon bli vi igen. Att bara vända om, rusa tillbaka, så väldigt enkelt och så väldigt rätt skulle det vara. Skatans skrån får mig att hoppa till, påminner mig om vad hon gjorde mot mig. Om verkligheten.

Nej, inte kan jag vända tillbaka. Inte efter det här.

Hon ljög trots allt. Om lögner hade en färg, skulle de vara svarta då? Som sot, som rökskador? Såna skador syns sällan på hus, erinrar jag mig. Skulle det synas på oss att vi levde i en lögn? Förmodligen inte. De andra skulle tro att vi hade uppnått det ouppnåeliga. Leenden, kyssar och händer som inte bara verkar stryka hyn utan som också trevar efter själen. Och jag svalde allt hon sa, trodde på varenda ord. Min insida känns sotig, murken.

Värre än lungcancer. Hon ljög. Jag tänker inte försöka tejpa ihop det skal som vårt förhållande var.

~~Nej. Jag tänker släppa allt, på en gång. Som molnen gör med regnet.~~

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Vinnie med Poeter.se id #18676 innehar upphovsrätten